

Enrique Asensi

Miralls de pedra

 Museu de Montserrat

Del 20 d'abril al 7 d'octubre de 2018

"Tot art veritable aborda quelcom que és eloqüent, però que no acabem d'entendre. Eloqüent perquè es refereix a alguna cosa fonamental. Com ho sabem? No ho sabem. Senzillament ho reconeixem." Reescriu aquesta cita de John Berger, espigolada del seu llibre *Sobre el dibuix*, després de visitar per primera vegada Can Maginet, on es desplega l'impressionant Parc d'Escultures d'Enrique Asensi. Entre les vinyes i envoltant la casa-taller de l'artista broten monumentals volums de pedra i ferro. Són peces contundents, erigides a manera de tòtems, que recorden construccions colossals, com menhirs o zigurats. En alguns casos, les encletxes a la pedra o al ferro, petites obertures talment que espitlleres, transformen les escultures en portes i finestres que enquadren o destaquen determinades porcions del paisatge, alineant-se amb l'horitzó, amb un camí, o deixant passar un raig de llum. Les més hermètiques poden arribar a mimetitzar-se amb l'entorn, o actuar gairebé com a mirall reverberador, forçant ombres i jocs d'ocultació.

Asensi acostuma a treballar amb ferro *corten*, un material de tonalitats marronoses. Però, a la pedrera, escull la peça atenent a les diferents pigmentacions. El resultat és una escultura cada cop més depurada, en la qual l'artista prescindeix de tot el que és superflu i se centra en formes senzilles i nítides, per arribar al que és essencial. Se submergeix en els materials, els coneix i els sap tractar, tallar, cremar i polir, buscant l'equilibri i l'harmonia entre els minerals i els metalls. És un procés lent i costós. Algunes lloses poden convertir-se –amb major o menor intervenció del cisell– en allò que ell mateix anomena "escultures murals". Sovint combinades amb acer, i recolzades sobre la paret, esdevenen suggeridores escultures pictòriques; obres que descansen fermament sobre el terra, com si sempre hi haguessin estat. Al públic li arriben fàcilment associacions de portes o portals que el conviden a endinsar-se en territoris desconeguts.

Amb cera calenta sobre fusta, l'escultor pinta quadres que –treballats amb foc, cisell, destrat i ganivets– s'acosten a l'escultura. Obres que conserven la seva autonomia però que, de vegades, resulten ser apunts en vermell (o blanc) sobre negre per a possibles monuments. Condicionat per l'espontaneïtat de la matèria, cerca de manera ràpida esbossar, entre línies, figures concretes. Les escultures petites, realitzades preferiblement amb alabastre i ferro i presentades en grup sobre taules a mida, també operen com a primers esquemes o croquis. Altres vegades es tracta només de quatre gargots en un bocí de paper. En aquests fulls, l'artista imagina siluetes

que fugen de geometries preestablertes, i indica mesures i pesos, pensant en la imatge a fer, aquella que vol que l'espectador retengui, on s'hi miri com si fossin espills de pedra, i a partir de la qual es desbordin plantejaments existencialistes, més enllà de l'ara i l'aquí.

La proposta d'Asensi ultrapassa l'espai, el de la mateixa sala d'exposicions on ara som: suggereix un estat emocional que transcendeix el present i es projecta, enigmàtica, cap al futur. I és que una part important de la seva escultura roman a l'atzar de les inclemències meteorològiques: s'oxida i s'erosiona, entregant-se completament a l'inexorable pas de les estacions. No en va, el creador, que farceix el seu vocabulari amb mots

germànics, es refereix a la idea de *zeitlos* ('sense temps'), per abraçar la intemporalitat.

Aquesta exposició, amb algunes peces inèdites, vol ser una aproximació a l'abstracció geomètrica d'Asensi. Es mostra una tria de la seva producció portes endins, aixoplugada per les imponents bigues i jàsseres de Josep Puig i Cadafalch que sostenen la sala. Tal com defensa Berger, "l'art no serveix per explicar allò que és misteriós. El que fa l'art és facilitar que ens n'adonem. L'art descobreix allò que és misteriós. I quan es percep i es descobreix, es fa encara més misteriós". És Asensi en estat pur.

Aina Mercader, comissària de l'exposició

Enrique Asensi

Enrique Asensi (València, 1950) es va formar a l'Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles a València. El 1977 va traslladar-se a Alemanya, on va descobrir l'escultura abstracta. És en aquest país on desenvolupa la major part de la seva trajectòria. La seva obra ocupa espais públics en diferents ciutats i pobles d'arreu d'Europa. A més, ha exposat de manera individual i col·lectiva en galeries i centres d'art d'Alemanya i de l'Estat espanyol. Viu entre Colònia i Les Gunyoles (Avinyonet del Penedès).

© Enrique Asensi, VEGAP, Barcelona, 2018.